

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: M. F.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 11. 2023, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Pardubicích (dále jen „Úřad práce“) rozhodnutím ze dne 7. 7. 2023, č. j. X, vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) z důvodu maření součinnosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že se ve stanoveném termínu nedostavil na pobočku Úřadu práce. Žalovaný

rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku rozhodnutí Úřadu práce potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce si je vědom toho, že se ve stanoveném termínu nedostavil na pobočku Úřadu práce, avšak má za to, že vzhledem k okolnostem případu, které popsal v žalobě, neměl být vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.
3. Žalobce uvedl, že byl po podání žádosti o zprostředkování zaměstnání kontaktován telefonicky pracovnící Úřadu práce s žádostí o vyplnění dalšího dotazníku. V průběhu tohoto telefonátu mu bylo přislíbeno, že mu bude zaslán dotazník, který pošle zpět a následně mu bude zaslána pozvánka na osobní schůzku. Protože po telefonickém kontaktu s pracovnící Úřadu práce žalobce očekával toliko doručení dotazníku, z následně doručeného dokumentu označeného jako „Oznámení o ukončení dokazování“ pouze vyčetl, co má přesně doložit, ale nedočel jej až do konce. Nepřečetl si tak poslední řádek obsahující výzvu k účasti na osobním jednání. Předmětná informace s uvedením data schůzky nebyla označena jako výzva k dostavení se na pracoviště, přestože je to při kontaktu mezi orgány státní moci a fyzickými osobami obvyklé, nebyla ani nijak zvýrazněna či oddělena od dalšího textu. Žalobce tentýž den zaslal vyplněný dotazník a měl tak za to, že své povinnosti splnil. Ihned poté, co obdržel informaci o zahájení správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti, se snažil zjistit, proč k zahájení řízení došlo. Pokusil se telefonicky kontaktovat pracovníci Úřadu, avšak neúspěšně. Ještě tentýž den se proto k věci vyjádřil i písemně a uvedl, že pokud něco nesplnil, došlo k nedorozumění.
4. Až následně důkladným prostudováním doručeného dokumentu žalobce zjistil své pochybení a všiml si výzvy k dostavení se na pracoviště. Žalobce své pochybení nepopírá, ale má za to, že měla být zkoumána míra jeho zavinění. Nesouhlasí se závěry správních orgánů, že forma zavinění není v daném případě rozhodující a že ji není třeba zkoumat. Na ostatní výzvy ke spolupráci žalobce neodkladně reagoval.
5. Žalobce dále zpochybnil použitelnost judikatury, na kterou odkazoval žalovaný. Žalobce má za to, že pro účely splnění povinností žadatele je požadováno více než jednorázový úkon v podobě návštěvy pracoviště Úřadu práce. Zároveň uvedl, že rozhodnutí o vyřazení z evidence je v případě nedostavení se pochopitelné, nikoli nezbytné.
6. Žalobce k žalobě přiložil výpis použitých služeb telefonního operátora, který má prokázat, že vyvinul veškerou možnou aktivitu ke spolupráci s Úřadem práce, když se pokoušel telefonicky kontaktovat danou pracovníci. S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného nemohou žalobcem uváděné okolnosti na závěru o maření součinnosti s Úřadem práce ničeho změnit.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle právního a skutkového stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí podle ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 1. 6. 2023 žalobce podal žádost o zprostředkování zaměstnání. Dne 6. 6. 2023 zaslal Úřad práce žalobci přípis nadepsaný jako „Oznámení o ukončení dokazování“. Obsahem tohoto přípisu bylo oznámení o zařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání, oznámení o ukončení dokazování ve správním řízení vedeném ve věci podpory v nezaměstnanosti (včetně informace o stanovené výši podpory v nezaměstnanosti) a informace o stanovení termínu k dostavení se na pobočku Úřadu práce na den 21. 6. 2023 ve 13:30 hodin. Přílohou tohoto přípisu bylo základní poučení účastníka správního řízení, základní poučení uchazeče o zaměstnání (v jehož rámci byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a byl seznámen i s povinností uchazeče o zaměstnání poskytovat Úřadu práce potřebnou součinnost při zprostředkování zaměstnání a řídit se jeho pokyny, zejména dostavit se na Úřad práce ve stanoveném termínu), dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání, přehled vážných důvodů podle zákona o zaměstnanosti, potvrzení o době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a vstupní dotazník. Téhož dne, tj. 6. 6. 2023, žalobce zaslal Úřadu práce datovou schránkou vyplněný vstupní dotazník.
10. Dne 21. 6. 2023 ve 13:30 hodin se žalobce ve stanoveném termínu na Úřad práce nedostavil. Dne 30. 6. 2023 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s Úřadem práce bez vážného důvodu, kterého se dopustil tím, že se nedostavil na Úřad práce ve stanoveném termínu. Ještě téhož dne se žalobce k této písemnosti vyjádřil. Uvedl, že měl za to, že když vyplnil všechny požadované dokumenty, a ještě téhož dne je odeslal do datové schránky Úřadu práce, svou povinnost splnil. Pokud něco nesplnil, pak došlo k nedorozumění. Ve svém vyjádření také požádal o telefonický kontakt s pracovnící Úřadu práce, neboť tato nebyla přítomna na pracovišti.
11. Dne 7. 7. 2023 vydal Úřad práce rozhodnutí, jímž žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podle správních orgánů se žalobce na pobočku Úřadu práce ve stanovený termín nedostavil, aniž by byl prokázán ani znám zákonný vážný důvod, kterým by bylo možno jeho jednání ospravedlnit. Žalobce byl prokazatelně s předmětným stanoveným termínem seznámen. Skutečnost, že doložil vyplněný dotazník prostřednictvím datové schránky, nelze považovat za splnění jeho povinnosti dostavit se na Úřad práce ve stanoveném termínu. O této povinnosti byl žalobce řádně poučen. Žalobce začal komunikovat s Úřadem práce až za 9 dní od zmeškaného stanoveného termínu, tedy až poté, kdy taktéž uplynula lhůta pro splnění zákonné povinnosti uchazeče o zaměstnání oznámit Úřadu práce důvody pro nedostavení se na stanovený termín podle ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, což je rovněž sankcionováno vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání.
12. Podle ust. § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti platí, že *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).*
13. Podle ust. § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti platí, že *uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].*

14. Podle ust. § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti *se za vážné důvody považují také důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.*
15. Podle ust. § 30 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o zaměstnanosti *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže uchazeč o zaměstnání bez vážných důvodů ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 neoznámí krajské pobočce Úřadu práce osobně nebo písemně důvody, pro které se nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu.*
16. Předně je třeba zdůraznit, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), případně za podmínek tomu přiměřeného kontextu i s akceptací odpovědi implicitní [což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz) či např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72]. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru účastníka odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění rozhodnutí soudu způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Zároveň je třeba připomenout, že rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky, teprve až v druhé řadě (a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné), případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020-41, bod 9).
17. Nyní k samotnému přezkumu.
18. Problematikou vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nedostavení se ve stanoveném termínu na pobočku Úřadu práce se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Dovodil, že s ohledem na důsledky vyřazení uchazeče z evidence o zaměstnání, musí Úřad práce aplikovat zásadu proporcionality, a tedy poměřovat míru porušení povinnosti s tvrdostí sankce, kterou zákon s tímto porušením spojuje. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má totiž pro uchazeče závažné právní důsledky, a to nejen v podobě odepření pomoci při zajištění zaměstnání, případně i hmotného zabezpečení podpory v nezaměstnanosti, ale i v oblasti účasti na důchodovém a zdravotním pojištění. S ohledem na tyto důsledky je proto při posuzování, zda došlo k maření součinnosti s Úřadem práce, třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu, zohlednit povahu (intenzitu) porušení povinnosti a důvod takového porušení, např. zda k němu došlo úmyslně, z lhostejnosti, či důsledku omluvitelného omylu [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 – 30: „*Není pravdou, že*

by bylo lhotejšné, zda uchazeč o zaměstnání neplní povinnosti dle individuálního akčního plánu úmyslně, z nedbalosti, či v důsledku omylu. Naopak ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti výslovně podmiňuje vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání neexistencí vážných důvodů pro nesplnění povinnosti. Právě v rámci posuzování existence vážných důvodů je nutno přihlídnout k tomu, zda bylo nesplnění povinnosti například důsledkem lhotejšnosti či naopak omluvitelného omylu. Také s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence o zaměstnání (v nyní projednávané věci např. v podobě ztráty nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi), musí Úřad práce hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu „vážný důvod“ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.“ Dále lze odkázat na navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017-26 či ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31: „Pokud se uchazeč o zaměstnání dopustil jednání uvedeného v § 31 zákona o zaměstnanosti, Úřad práce vyřadí takového uchazeče teprve v situaci, kdy zohlednil individuální okolnosti posuzovaného případu.“]

19. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo představovat pouze krajní opatření, ke kterému mají správní orgány přistupovat pouze tehdy, jsou-li k tomuto postupu splněny zákonné podmínky *nade vší pochybnost* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82). Zákon o zaměstnanosti označuje za maření součinnosti s Úřadem práce (mimo jiné) situaci, kdy se uchazeč o zaměstnání bez vážných důvodů nedostaví na Úřad práce ve stanoveném termínu. Výčet vážných důvodů obsahuje ust. § 5 písm. c) téhož zákona, přičemž se jedná o výčet toliko demonstrativní, zahrnující širokou kategorii vážných důvodů, včetně *důvodů zvláštního zřetele hodných* (viz bod 7 tohoto ustanovení). Zákon o zaměstnanosti v tomto případě pracuje s neurčitým právním pojmem, tedy právní úprava počítá se zohledněním individuálních okolností posuzovaného případu. Teprve po zohlednění individuálních okolností případu a jejich vyhodnocení jako nikoli vážných ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti je namíste přistoupit k vydání rozhodnutí o vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání.
20. S ohledem na výše uvedené tak nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že žalobcem uváděné okolnosti nemohou mít pro posouzení dané věci žádný význam. Naopak správní orgány měly zvážit všechny okolnosti případu, aby rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání odpovídalo míře porušení povinností ze strany žalobce.
21. Krajský soud nepochybně, že žalobce měl věnovat dostatečnou pozornost čtení dokumentu a měl si být vědom stanovené schůzky. Zároveň je ale třeba zohlednit, že zakotvení možnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má zajistit, aby výhod spojených s vedením v seznamu uchazečů o zaměstnání nemohly požívat osoby, které své postavení zneužívají a znemožňují Úřadu práce vykonávat jeho činnost (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31). Krajský soud má přitom za to, že se v případě žalobce o takovou situaci nejednalo.
22. Soud provedl při jednání dne 25. 6. 2024 důkaz výpisem použitých telefonních služeb pro příjemce M. F. od telefonního operátora Vodafone k telefonnímu číslu X1. Z uvedeného výpisu bylo zjištěno, že z tohoto telefonního čísla byl dne 30. 6. 2023 v 11:00 hodin proveden telefonický hovor na telefonní číslo X2 (doba trvání hovoru 00:02:11 minut) a v 11:11 hodin na telefonní číslo X3 (doba trvání hovoru 00:04:43 minut). Dále soud provedl důkaz kontaktními údaji Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích (dle

internetových stránek), z čehož vyplynulo, že telefonní číslo na odbor zaměstnanosti (konkrétně na ředitelku odboru zaměstnanosti) se shoduje, kromě koncového trojčíslí, s telefonními čísly, na které se pokusil dovolat žalobce. Krajský soud má tedy za prokázané, že se žalobce Úřad práce – krajskou pobočku v Pardubicích pokoušel dne 30.6.2023 telefonicky kontaktovat. Nadto lze poznamenat, že správní orgán I. stupně uznal, že žalobce telefonicky Úřad práce kontaktoval, když na str. 1 svého rozhodnutí uvádí: „[d]ne 30. 6. 2023 jste při telefonickém hovoru uvedl, že si nejste vědom pochybení.“

23. Ve vztahu k žalobní námitce týkající se obvyklé praxe správních orgánů při doručování výzvy k účasti na osobním jednání žalovaný při jednání soudu uvedl, že uchazečům, kteří se dostaví na pobočku Úřadu práce osobně, se nechává sjednaný termín schůzky podepisovat. V ostatních případech, tedy pokud je žádost podána elektronicky, se pozvánka zasílá poštou, a to buď samostatně, nebo nikoli. To záleží na konkrétní pobočce a na konkrétním pracovníkovi. V této souvislosti krajský soud provedl důkaz listinou Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 29. 12. 2023, jejímž obsahem byla pozvánka na schůzku za účelem zprostředkování zaměstnání ve věci žalobce. Žalobce totiž po vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání v nyní projednávané věci podal žádost o zprostředkování zaměstnání u Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu. Tato samostatná pozvánka byla žalobci zaslána do jeho datové schránky. Dále soud provedl důkaz e-mailovou komunikací, jejímž obsahem byla pozvánka Úřadu práce ČR – kontaktní pracoviště Plzeň – město, na schůzku za účelem zprostředkování zaměstnání. Tato pozvánka byla určena pro osobu odlišnou od žalobce, přičemž žalobce k tomuto uvedl, že se jedná o pozvánku přeposlanou žalobci e-mailem od osoby, které byla pozvánka adresována a která souhlasila s použitím tohoto e-mailu pro účely daného soudního řízení. Z provedených důkazů tak vyplývá, že v uvedených dvou případech, přičemž se stejně jako v posuzovaném případě žalobce jednalo o elektronickou komunikaci, správní orgány zasílaly pozvánky na schůzku za účelem zprostředkování zaměstnání samostatně, nikoli jako součást jiného dokumentu.
24. Zároveň je třeba v této souvislosti doplnit, že ve věci žalobce byla souběžně vedena dvě řízení, a to řízení vedené ve věci jeho zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a řízení ve věci podpory v nezaměstnanosti. Krajský soud přitom nepřehlédl, že oznámení o ukončení dokazování obsažené ve stejnojmenném přípisu ze dne 6. 6. 2023 se týkalo toliko řízení ve věci podpory v nezaměstnanosti [viz str. 1 uvedeného přípisu, ve kterém je uvedeno: „*Úřad práce, (...), končí dokazování v řízení ve věci nároku na podporu v nezaměstnanosti uchazečů o zaměstnání.*“], nikoli řízení ve věci zařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání. Ačkoli byl přípis označen jako: „Oznámení o ukončení dokazování“ a týkal se ukončení dokazování v řízení ve věci podpory v nezaměstnanosti, obsahoval také informaci o stanovení termínu schůzky na Úřadu práce za účelem zprostředkování zaměstnání, a to, aniž by byla tato výzva, s ohledem na označení dokumentu, jakkoli zvýrazněna. I tato skutečnost tak nasvědčuje tomu, že si žalobce nařízeného jednání skutečně nebyl vědom. Žalovaný při jednání soudu pak sám připustil, že v nyní projednávané věci se nejednalo o obvyklý postup. Uvedl totiž, že žalobci bylo zasláno oznámení o ukončení dokazování pro účely posouzení nároku pro účely podpory v nezaměstnanosti, přičemž: „*pokud by toto řízení neběželo, byla by žalobci zasílána pozvánka samostatně*“.
25. Všechny uvedené okolnosti nasvědčují tomu, že žalobce jednání zmeškal v důsledku omylu, neboť si jeho nařízení nebyl vědom. Žalovaný ostatně ani žalobcův omyl nespороval, vycházel z prokázaného doručení písemnosti, která obsahovala datum stanovené schůzky.

26. Odhlédne-li krajský soud od skutečnosti, že se žalobce k jednání nedostavil, lze zhodnotit, že žalobce s Úřadem práce řádně spolupracoval. Žalobce doložil všechny požadované dokumenty a na písemnosti Úřadu práce neprodleně reagoval (viz bod 9 a 10 odůvodnění tohoto rozsudku). Jak žalobce vysvětlil, s ohledem na dosavadní průběh řízení (telefonát pracovníce Úřadu práce dne 4. 6. 2023, datem si žalobce není jistý) očekával pouze zaslání daného dotazníku s tím, že teprve po jeho odeslání zpět, tedy na základě informací v něm uvedených, bude stanoveno datum osobní schůzky. Odesláním vyplněného dotazníku měl za to, že své povinnosti splnil. Poté, co obdržel informaci o zahájení správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, se ihned pokusil zjistit, proč bylo dané správní řízení zahájeno. Ještě téhož dne se pokusil telefonicky kontaktovat pobočku Úřadu práce, následně se k nastalé situaci vyjádřil písemně, přičemž znovu požádal o telefonický kontakt s pracovnící Úřadu práce. Je tedy nepochybné, že se žalobce aktivně snažil svoje pochybení napravit.
27. Krajský soud tak nesouhlasí s hodnocením žalovaného, že „*postup žalobce lze stěží považovat za jeho snahu o aktivní spolupráci.*“ Zároveň z ničeho nevyplývá, že by se v případě žalobce jednalo účelové vyhýbání se zákonem stanoveným povinností.
28. Poukazuje-li žalovaný na to, že žalobce začal s Úřadem práce komunikovat až 9 dní po stanoveném termínu, pak je s ohledem na okolnosti případu žalobcův postup zcela logický. Žalobce totiž sám tvrdí, že si nebyl vědom toho, že bylo nařízeno jednání. Toho si byl vědom až ve chvíli, kdy byl obeznámen o zahájení správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. A právě v tuto chvíli se snažil své pochybení napravit.
29. S uvedeným souvisí uplynutí lhůty k oznámení důvodů pro nedostavení se na stanovený termín podle ust. § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, i v tomto případě je třeba zohlednit individuální okolnosti daného případu. Uchazeče o zaměstnání totiž Úřad práce z evidence vyřadí, jestliže opět *bez vážných důvodů* ve lhůtě stanovené v § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti neoznámí důvody, pro které se nedostavil na pobočku ve stanoveném termínu [srov. ust. § 30 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o zaměstnanosti]. I v této souvislosti krajský soud odkazuje na již zmíněný výklad vážných důvodů podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a opakuje, že se jedná se o výčet demonstrativní, zahrnující mimo jiné i *důvody zvláštního zřetele hodné*. Z důvodů shora vyložených žalobce tuto lhůtu nedodržel, neboť se o datu schůzky dozvěděl jeden den po uplynutí objektivní lhůty a v tento den Úřad práce telefonicky a písemně kontaktoval.
30. Pro úplnost soud uvádí, že na posouzení věci nemůže mít vliv obsah vyplněného dotazníku žalobcem, ve kterém žalobce vyjádřil jistou vyčerpanost z dosavadního zaměstnání s tím, že aktivně si bude zaměstnání hledat sám, přičemž rovněž uvedl, že pasivně hledá již nyní (Linkedin.com a Jobs.cz) a že zajímavým nabídkám se nebrání. Z uvedeného totiž nelze mít za to, že žalobcem předložená verze skutkového stavu je nepravdivá a že nehodlal spolupracovat s Úřadem práce. Z uvedeného lze dovodit pouze to, že žalobce se nespolehal toliko na pracovní nabídky Úřadu práce, což nepochybně nelze hodnotit k jeho tíži.
31. Ani tvrzení žalovaného, že pro žalobce bylo na předmětné schůzce připraveno potencionální vhodné zaměstnání, nemůže změnit závěr soudu o nepřiměřenosti žalovaného rozhodnutí, neboť se zcela míjí s žalobní argumentací. Je-li schůzka svolávána za účelem zprostředkování zaměstnání, není s ohledem na její účel překvapivé, pokud na této schůzce bude pro uchazeče již připravena konkrétní nabídka zaměstnání. Žalobce toto vůbec nesporeoval.

32. Již nad rámec odůvodnění, neboť jak bylo uvedeno výše, rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky a povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku kteréhokoli z účastníků řízení, krajský soud doplňuje, že na druhou stranu lze souhlasit s žalovaným, že pro posouzení nyní projednávané věci nemá význam tvrzení žalobce o jeho negativní zkušenosti s možným šířením nemocí při osobní účasti na úřadech, ani důvod jeho přestěhování. Žalobce však těmito skutečnostmi nijak neodůvodňoval to, že se nedostavil na schůzku. Naopak žalobce opakovaně uváděl, že schůzku zmeškal toliko proto, že o schůzce nevěděl. Rovněž netvrdil, že se na schůzku nedostavil z důvodu preference elektronické. Žalobce sice požadavek na elektronickou komunikaci vznesl při počátečním telefonickém hovoru s pracovnící Úřadu práce, věc mu však byla vysvětlena a bylo dohodnuto, že mu bude zaslán dotazník a následně bude pozván na osobní schůzku. Lze znovu připomenout, že žalobce projevil snahu řádně spolupracovat, neboť dotazník vyplnil a odeslal elektronicky v den, kdy mu byl doručen.
33. Protože okolnosti uchazečova jednání nelze posuzovat izolovaně, ale musí být interpretovány v souvislosti s ostatními skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, a s ohledem na to, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání má představovat pouze krajní opatření, krajský soud uzavírá, že za výše popsané situace porušení povinnosti žalobce nedosáhlo intenzity maření součinnosti s Úřadem práce. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo proto za daných skutkových okolností nepřiměřené povaze porušení povinností žalobce. Nedostatek intenzity porušení povinnosti krajský soud ve shodě se shora citovanou judikaturou považuje za jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti.
34. Protože je žaloba důvodná, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. krajský soud zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení rozhoduje soud podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný nebyl ve věci úspěšný a žalobce se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. června 2024

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně